

ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ

στην πρόταση νόμου «Καθιέρωση 35ωρης εβδομαδιαίας εργασίας και άλλες διατάξεις»

Προς τη Βουλή των Ελλήνων

- Η καθιέρωση 35ωρης εβδομαδιαίας εργασίας, χωρίς μείωση των αποδοχών των εργαζομένων, αποτελεί επίκαιρο αίτημα και διεκδίκηση του εργατικού κινήματος στην Ελλάδα και στην Ευρώπη, με προοπτική να μειωθεί αργότερα στις 32 ώρες.

- Το αίτημα αυτό έχει αποκτήσει ιδιαίτερη δυναμική, μετά τις θετικές εξελίξεις στη Γαλλία και την Ιταλία. Οι κυβερνήσεις των χωρών αυτών θεσμοθέτησαν την 35ωρη εβδομαδιαία εργασία, χωρίς μείωση των αποδοχών των εργαζομένων, από 1.1.2001.

- Η καθιέρωση της 35ωρης εβδομαδιαίας εργασίας θα έχει ως αποτέλεσμα:

- *Τη μείωση της ανεργίας.* Επισημαίνεται ότι η ανεργία είναι κυρίαρχο πρόβλημα στην Ελλάδα, την Ευρώπη και σε ολόκληρο τον πλανήτη. Είναι γνωστό ότι στην Ευρώπη για τη σταθεροποίηση και μόνο της ανεργίας χρειάζονται ετήσιοι ρυθμοί ανάπτυξης της τάξης του 3%, ενώ για την έναρξη της ουσιαστικής αντιμετώπισής της οι αντίστοιχοι ρυθμοί θα πρέπει να είναι της τάξης του 5%.

Γίνεται δεκτό ότι με γενικευμένη εφαρμογή του 35ωρου είναι δυνατό να δημιουργηθούν περίπου 5 εκατομμύρια νέες θέσεις εργασίας στις χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, στη δε Ελλάδα θα μπορούσε να έχει ως άμεσο αποτέλεσμα τη δημιουργία 130.000 νέων θέσεων εργασίας και τη διάσωση 50.000 θέσεων εργασίας. Από τη διεθνή εμπειρία προκύπτει ότι η εφαρμογή του μέτρου δημιουργεί νέες θέσεις εργασίας. Για παράδειγμα, στη Γερμανία που έχει εφαρμοστεί από το 1984 μέχρι σήμερα σε 12 κλάδους, έχουν δημιουργηθεί ενάμισι εκατομμύριο νέες θέσεις εργασίας σε αυτούς τους κλάδους. Εκτός από τη Γερμανία και σε πολλές άλλες χώρες υπήρξε σημαντική μείωση των ωρών εργασίας: 37 ώρες στη Δανία και στη βρετανική μεταλλουργία, 37,5 ώρες στη Νορβηγία, 38 ώρες στην Ολλανδία και σε διάφορους κλάδους της βελγικής βιομηχανίας, 39 ώρες στη Γαλλία και 35ωρο μετά το 2001 για τις επιχειρήσεις με 20 εργαζομένους και άνω και μετά το 2002 για επιχειρήσεις με λιγότερους από 20 εργαζομένους, 35ωρο και στην Ιταλία μετά το 2000 κ.λπ..

Για να προωθηθεί ο στόχος της δημιουργίας νέων θέσεων εργασίας θα πρέπει η εφαρμογή του 35ωρου να είναι γενικευμένη και να ολοκληρωθεί σε σύντομο χρονικό διάστημα.

Η ιστορική εμπειρία οδηγεί στο συμπέρασμα ότι μικρές και βαθμιαίες μειώσεις του ωραρίου σε ετήσια βάση «απορροφούνται» από την εργοδοσία όχι με νέες προσλήψεις για θέσεις εργασίας πλήρους απασχόλησης, αλλά είτε με αύξηση της παραγωγικότητας μέσω τεχνολογικών ή οργανωτικών αναδιορθώσεων ή εντατικοποίησης της εργασίας, είτε με τη χρησιμοποίηση των λεγόμενων ευέλικτων μορφών απασχόλησης (μερική – προσωρινή απασχόληση, συμβάσεις έργου κ.λπ.), είτε με την ευρεία χρήση της υπερεργασίας και των υπερωριών.

Γι' αυτούς τους λόγους, και με δεδομένη την άρνηση των εργοδοτικών φορέων και τις μεγάλες δυσκολίες που συναντάει η σύναψη Εθνικής Συλλογικής Σύμβασης

Εργασίας για αυτόν το σκοπό, προτείνεται η γενικευμένη, με σαφή και σύντομο χρονικό ορίζοντα ολοκλήρωση εφαρμογής του 35ωρου, χωρίς μείωση των αποδοχών για όλους τους εργαζομένους με τη μορφή της νομοθετικής ρύθμισης, όπως έγινε στη χώρα μας με το 8ωρο και όπως θεσπίστηκε ήδη το 35ωρο στη Γαλλία και στην Ιταλία. Η εφαρμογή του 35ωρου δεν θα πρέπει να συνδυαστεί με απορρύθμιση των εργασιακών σχέσεων. Για όλους αυτούς τους λόγους προτείνεται η εφαρμογή του 35ωρου, με γενικευμένο τρόπο στη χώρα μας, σε συγκεκριμένη καταληκτική ημερομηνία, από 1.1.2001 στο Δημόσιο, τις ΔΕΚΟ και τις τράπεζες (δημόσιες και ιδιωτικές), καθώς και στις επιχειρήσεις έντασης κεφαλαίου και τεχνολογίας του ιδιωτικού τομέα, από 1.1.2002 στις επιχειρήσεις έντασης εργασίας του ιδιωτικού τομέα με πάνω από 10 εργαζομένους και από 1.1.2003 στις επιχειρήσεις έντασης εργασίας του ιδιωτικού τομέα με λιγότερους από 10 εργαζομένους. Μέχρι τις καταληκτικές αυτές ημερομηνίες ο τρόπος που θα εφαρμοστεί το νομοθετημένο πλέον 35ωρο χωρίς μείωση των αποδοχών στους επί μέρους κλάδους και επιχειρήσεις μπορεί και πρέπει αμέσως μετά την ψήφιση της παρούσας πρότασης νόμου να είναι αντικείμενο των συλλογικών διαπραγματεύσεων.

Το επιχείρημα ότι το 35ωρο χωρίς μείωση των αποδοχών θα συμβάλλει στην αύξηση του κόστους εργασίας και στη μείωση της ανταγωνιστικότητας των επιχειρήσεων δεν ευσταθεί ιδιαίτερα σε χώρες όπως η Ελλάδα, όπου το κόστος εργασίας είναι το 17% του συνολικού κόστους των προϊόντων, έναντι του 30 – 37%, που είναι στην υπόλοιπη Ευρώπη και ειδικά στη Γερμανία.

Από τη μελέτη του ΙΝΕ/ ΓΣΕΕ προκύπτει ότι η αύξηση του συνολικού κόστους παραγωγής από αυτήν τη μείωση του ωραρίου, εάν το 35ωρο εφαρμοστεί ενεργητικά, με το συνδυασμό δηλαδή και του εξορθολογισμού των κινήτρων του αναπτυξιακού νόμου, ώστε να ενισχύονται οι επενδύσεις που συνοδεύονται από μείωση του χρόνου εργασίας που δημιουργούν ή διασώζουν θέσεις εργασίας, θα είναι σε πολύ χαμηλά επίπεδα (1% – 2%). Αυτή η μικρή αύξηση του κόστους παραγωγής θα μπορούσε ταχύτατα και πλήρως να καλυφθεί από την αύξηση της παραγωγικότητας με τεχνολογικές και οργανωτικές αναδιορθώσεις.

Εάν μάλιστα συγκρίνουμε τα εβδομαδιαία ωράρια εργασίας και το επίπεδο της ανταγωνιστικότητας και ανάπτυξης στην Ευρώπη και στον κόσμο, θα διαπιστώσουμε ότι η σχέση τους είναι αντιστρόφως ανάλογη. Όσο πιο αναπτυγμένη είναι μια χώρα και όσο πιο ανταγωνιστική η οικονομία της (Ιταλία, Γαλλία, Βέλγιο, Δανία, Δυτ. Γερμανία, Βρετανία, Ολλανδία), τόσο λιγότερες είναι οι εβδομαδιαίες ώρες εργασίας για τους εργαζομένους, ενώ στις λιγότερο ανταγωνιστικές οικονομίες (Ελλάδα, Πορτογαλία, Ισπανία, Ιρλανδία) οι εργαζόμενοι εργάζονται περισσότερες ώρες την εβδομάδα.

Εξάλλου είναι πλέον διαπιστωμένο ότι όσο λιγότερες ώρες δουλεύει ο εργαζόμενος και όσο περισσότερες ώρες ξεκουράζεται και αναπληρώνει την εργατική του δύναμη, γίνεται πιο αποδοτικός και αποτελεσματικός στην εργασία του.

Το 35ωρο μπορεί να συμβάλλει όχι μόνο στην αύξηση της απασχόλησης και του ελεύθερου χρόνου, αλλά κάτω από ορισμένες προϋποθέσεις και στην αύξηση της παραγωγικότητας και να αξιοποιηθεί ως έμμεσο κίνητρο ενίσχυσης τάσεων τεχνολογικού εκσυγχρονισμού

και καλύτερης οργάνωσης της εργασίας και του «μάντζμεντ».

Με βάση τη μελέτη του ΙΝΕ / ΓΣΕΕ προκύπτει ότι το 35ωρο μπορεί να εφαρμοστεί άμεσα χωρίς να θίξει την ανταγωνιστικότητα αφ' ενός στις επιχειρήσεις εκείνες ή στους κλάδους εκείνους που έχουν προχωρήσει σε συνεχή λειτουργία των πάγιων εγκαταστάσεών τους και ως εκ τούτου έχει μετατρέψει τους μισθούς σε ένα μικρό μόνο μέρος του συνολικού τους κόστους (π.χ. επεξεργασίας πετρελαίου, βασική μεταλλουργία, καπνοβιομηχανία, τρόφιμα) και αφ' ετέρου στις επιχειρήσεις και κλάδους που παρουσιάζουν υψηλή κερδοφορία (π.χ. τράπεζες, Ο.Τ.Ε.). Όσον αφορά τις μεγαλύτερες δυσκολίες για τις μικρομεσαίες επιχειρήσεις, που επικαλούνται οι εργοδοτικοί φορείς, προτείνουμε την εφαρμογή του 35ωρου σε αυτές μετά την εφαρμογή του στις μεγαλύτερες επιχειρήσεις, προβλέποντας αυξημένα κίνητρα και ικανοποιητικό μεταβατικό χρονικό διάστημα προσαρμογής τους στη νέα κατάσταση.

Για να είναι ένα μέτρο αποτελεσματικό για τη δημιουργία ή τη διάσωση θέσεων εργασίας, για την αύξηση του ελεύθερου χρόνου και για την αναβάθμιση της μισθωτής εργασίας θα πρέπει:

- Η εφαρμογή του να είναι γενικευμένη και να ολοκληρωθεί σε σύντομο χρονικό διάστημα. Γι' αυτό προτείνουμε συγκεκριμένες καταληκτικές ημερομηνίες.

- Να μη συνοδεύεται με μείωση αποδοχών.

- Να εντάσσεται στο πλαίσιο μιας αναπτυξιακής πολιτικής με ετήσιους ρυθμούς αύξησης του ΑΕΠ μεγαλύτερους του 3,5%.

- Να καταργηθεί η υπερεργασία, να μειωθούν δραστηκά και να αμείβονται περισσότερο οι υπερωρίες.

- Να γίνει πιο αποτελεσματική η επαγγελματική κατάρτιση και να συνδεθεί με τις πραγματικές ανάγκες της αγοράς εργασίας.

- Να εξασφαλιστούν οι όροι κινητικότητας του εργατικού δυναμικού κατά κλάδο, επάγγελμα, ειδικότητα και γεωγραφική περιφέρεια.

- Να αποτραπεί η απορρόφηση της μείωσης του χρόνου εργασίας με γενίκευση εφαρμογής της μερικής απασχόλησης.

- Η όποια αύξηση του κόστους παραγωγής των επιχειρήσεων να καλυφθεί με αύξηση της παραγωγικότητας από τεχνολογικούς και οργανωτικούς εκσυγχρονισμούς.

- Η εφαρμογή του να γίνει με τέτοιο τρόπο, ώστε ο εργαζόμενος να έχει 35ωρο, πενήνήμερο σε εβδομαδιαία βάση και 7ωρο σε ημερήσια βάση.

- Εάν η εφαρμογή του μέτρου οδηγήσει σε ορισμένες επιχειρήσεις συνεχούς λειτουργίας σε αναδιοργάνωση του χρόνου εργασίας, αυτή να γίνει με τρόπους που δεν θα θίγει τις κατακτήσεις και τα δικαιώματα των εργαζομένων.

- Η εφαρμογή του να συνοδεύεται από πολιτικές και μέτρα που θα διευκολύνουν τη δημιουργική αξιοποίηση του αυξημένου ελεύθερου χρόνου των εργαζομένων.

Η μεγάλη όξυνση της ανεργίας στο σύγχρονο κόσμο επιβεβαιώνει την αδυναμία του καπιταλισμού να αξιοποιήσει προς όφελος του ανθρώπου τα επιτεύγματα της νέας τεχνολογίας και να ικανοποιήσει το βασικό ανθρώπινο δικαίωμα στην εργασία.

Ειδικότερα:

- *Σκοπός του νόμου (άρθρο 1).*

Στο άρθρο αυτό ορίζεται ότι ο σκοπός του νόμου είναι η εφαρμογή στη χώρα μας του 35ωρου χωρίς τη μείωση των αποδοχών, το οποίο εφαρμόζεται με τη μορφή του 35ωρου – 7ωρου – πενήνήμερου χωρίς τη μείωση των αποδοχών.

- *Πεδίο εφαρμογής του νόμου (άρθρο 2).*

Στην παράγραφο 1 του άρθρου αυτού ορίζεται, ότι η νόμιμη διάρκεια της εργασίας των μισθωτών ορίζεται, χωρίς να μειώνονται οι αποδοχές τους, στις 35 ώρες από 1.1.2001 για τις ΔΕΚΟ, τις τράπεζες (δημόσιες και ιδιωτικές), το Δημόσιο και τις επιχειρήσεις έντασης κεφαλαίου και τεχνολογίας του ιδιωτικού τομέα, από 1.1.2002 για τις επιχειρήσεις έντασης εργασίας του ιδιωτικού τομέα με πάνω από 10 εργαζομένους και από 1.1.2003 για τις επιχειρήσεις έντασης κεφαλαίου του ιδιωτικού τομέα με λιγότερους από 10 εργαζομένους.

Με την παράγραφο 2 γίνεται εξομοίωση του συμβατικού και νόμιμου ωραρίου και καταργείται η λεγόμενη υπερεργασία, αφού από της ισχύος του νόμου, ο εβδομαδιαίος χρόνος εργασίας ορίζεται στις 40 ώρες και από τις ημερομηνίες που αναφέρονται στις τρεις περιπτώσεις της προηγούμενης παραγράφου στις 35 ώρες.

Στην παράγραφο 3 ορίζεται, ότι πριν από τις ανωτέρω καταληκτικές ημερομηνίες, με συλλογικές συμβάσεις εργασίας (Εθνική, κλαδικές, επιχειρησιακές) ή με συλλογικές συμφωνίες είναι δυνατή η εφαρμογή της 35ωρης εβδομαδιαίας εργασίας ή και η περαιτέρω μείωσή της.

- *Ειδικές ρυθμίσεις (άρθρα 3, 4, 5, 6, 7).*

Στο άρθρο 3 ορίζεται ότι το 35ωρο, όπου για λόγους αντικειμενικούς (επιχειρήσεις συνεχούς πυράς ή λειτουργίας) δεν μπορεί να εφαρμοστεί με αυτόν τον τρόπο, ρυθμίζεται με αναδιοργάνωση του χρόνου εργασίας με βάση τις βάρδιες χωρίς να παραβιάζεται το 8ωρο και χωρίς τη συνολική διευθέτηση του χρόνου εργασίας.

Με το άρθρο 4 προβλέπεται η μεγαλύτερη αμοιβή των υπερωριών. Στο άρθρο 5 προβλέπονται κίνητρα, σε συνδυασμό με τους αναπτυξιακούς νόμους για όσες επιχειρήσεις έντασης εργασίας του άρθρου 2 ή για τις ίδιες επιχειρήσεις που μετά τις καταληκτικές ημερομηνίες θα προχωρήσουν σε μείωση του χρόνου εργασίας χωρίς μείωση των αποδοχών κατά 12% εφόσον ταυτόχρονα κάνουν προσλήψεις ποσοστού 6% επί του προσωπικού για το οποίο μειώνεται το ωράριο εργασίας. Επίσης προβλέπονται κίνητρα πάλι με τον ίδιο τρόπο για ίδιες επιχειρήσεις έντασης εργασίας του άρθρου 2, παρ. 1, εδάφιο β, που μετά τις καταληκτικές ημερομηνίες μειώνουν το χρόνο εργασίας χωρίς μείωση των αποδοχών κατά 15%, εφόσον ταυτόχρονα προχωρούν σε προσλήψεις που να αντιστοιχούν στο 9% επί του προσωπικού, για το οποίο μειώνουν το ωράριο εργασίας.

Στο ίδιο άρθρο προβλέπονται κίνητρα εφαρμογής του 35ωρου και για τις μικρομεσαίες επιχειρήσεις (με λιγότερους από 20 εργαζομένους) έντασης εργασίας, ακόμη και αν δεν συγκεντρώνουν κάποια από τις ανωτέρω προϋποθέσεις.

Με το άρθρο 6 καταργούνται οι ρυθμίσεις του ν. 2639/ 1998 για τη συνολική διευθέτηση του χρόνου ερ-

γασίας και για τη μερική απασχόληση, καθώς και το άρθρο 31 παρ. 8 του φορολογικού κώδικα 2579/1998, με το οποίο είχαν ανατραπεί οι εργασιακές σχέσεις στις ΔΕΚΟ και τίθεται «πλαφόν», καθώς και άλλες προϋποθέσεις για τη μερική απασχόληση. Με το άρθρο 7 ορίζεται η έναρξη ισχύος του νόμου.

Αθήνα, 18 Ιουλίου 2000

Οι προτείνοντες βουλευτές

Κωνσταντόπουλος Νίκος
Δαμανάκη Μαρία
Κουβέλης Φώτης
Λαφαζάνης Παναγιώτης
Λεβέντης Θανάσης
Ξηροτύρη-Αικατερίναρη Ασημίνα

ΠΡΟΤΑΣΗ ΝΟΜΟΥ

Καθιέρωση 35ωρης εβδομαδιαίας εργασίας και άλλες διατάξεις

Άρθρο 1

1. Η διάρκεια της εβδομαδιαίας εργασίας ορίζεται σε 35 ώρες και της αντίστοιχης ημερήσιας σε 7 ώρες. Οι αποδοχές των εργαζομένων, παρά τον περιορισμό των ωρών εργασίας, δεν μειώνονται.

2. Με συλλογικές συμβάσεις εργασίας είναι δυνατή η περαιτέρω μείωση του εργάσιμου χρόνου σύμφωνα με τον περιορισμό του βε εδαφίου της προηγούμενης παραγράφου.

Άρθρο 2

1. Ο αναφερόμενος στο άρθρο 1 του παρόντος νόμου χρόνος εργασίας εφαρμόζεται:

α. Στο Δημόσιο, στα Ν.Π.Δ.Δ., στα Ν.Π.Ι.Δ. του δημόσιου τομέα (τράπεζες και ΔΕΚΟ), στις τράπεζες του ιδιωτικού τομέα και στις επιχειρήσεις έντασης κεφαλαίου και τεχνολογίας του ιδιωτικού τομέα της οικονομίας από την 1.1.2001. Με υπουργική απόφαση, που εκδίδεται τρεις μήνες πριν από την ημερομηνία, ορίζονται τα κριτήρια με βάση τα οποία διακρίνονται οι επιχειρήσεις έντασης κεφαλαίου και τεχνολογίας.

β. Στις επιχειρήσεις έντασης εργασίας του ιδιωτικού τομέα άνω των 10 απασχολούμενων από την 1.1.2002.

γ. Στις επιχειρήσεις έντασης εργασίας του ιδιωτικού τομέα που απασχολούν μέχρι 10 εργαζομένους από την 1.1.2003.

2. Από της ισχύος του νόμου ο χρόνος εβδομαδιαίας εργασίας ορίζεται σε 40 ώρες. Από την 1.1.2001 για την αε περίπτωση της προηγούμενης παραγράφου, από την 1.1.2002 για την περίπτωση βε και από την 1.1.2003 για την αντίστοιχη περίπτωση γε ορίζεται στις 35 ώρες.

3. Με συλλογικές συμβάσεις εργασίας ή με συλλογικές συμφωνίες μέσω συμβουλίων εργαζομένων ή ενώσεων προσώπων, ελλείψει δυνατότητας υπογραφής τους, είναι δυνατή η εφαρμογή της 35ωρης εβδομαδια-

ίας εργασίας και η περαιτέρω μείωσή της σε συντομότερες ημερομηνίες των όσων ορίζουν οι προηγούμενες παράγραφοι του άρθρου αυτού με τον περιορισμό του εδαφίου βε της παραγράφου 1 του άρθρου 1 του παρόντος.

Άρθρο 3

Με συλλογικές συμβάσεις εργασίας ή με συλλογικές συμφωνίες καθορίζεται ο τρόπος εφαρμογής του χρόνου εργασίας, που προβλέπεται με τα προηγούμενα άρθρα, στις επιχειρήσεις που η ιδιαίτερη φύση και λειτουργία τους (συνεχούς λειτουργίας ή συνεχούς πυράς) απαιτούν παράλληλη αναδιοργάνωση του χρόνου εργασίας με τους περιορισμούς του εδαφίου βε, της παραγράφου 1 του άρθρου 1 του παρόντος και της μησιμοποίησης συνολικής διευθέτησης του χρόνου εργασίας.

Άρθρο 4

1. Από την 1.1.2001 ο υπολογισμός της προσαύξησης του ωρομισθίου σε περίπτωση υπερωριακής απασχόλησης καθορίζεται ως εξής:

Α. Σε ποσοστό 150% επί του ωρομισθίου για τις πρώτες 60 ώρες υπερωριακής απασχόλησης εντός του έτους.

Β. Σε ποσοστό 175% επί του ωρομισθίου για τις 60 – 120 ώρες υπερωριακής απασχόλησης εντός του έτους.

Γ. Σε ποσοστό 200% επί του ωρομισθίου για υπερωριακή απασχόληση άνω των 120 ωρών εντός του έτους.

Δ. Σε ποσοστό 250% επί του ωρομισθίου, στην περίπτωση που διαπιστωθεί ότι πραγματοποιήθηκαν υπερωρίες χωρίς την τήρηση των νόμιμων διαδικασιών.

2. Από 1.1.2001 μειώνονται οι προβλεπόμενες από το νόμο ώρες υπερωριακής απασχόλησης σε ποσοστό 50%.

Άρθρο 5

1. Με υπουργική απόφαση μέσα σε έξι (6) μήνες από την ισχύ του παρόντος προσδιορίζεται το μέγεθος και η μορφή κινήτρων για τις επιχειρήσεις του εδαφίου βε της παραγράφου 1 του άρθρου 2 και εφόσον ισχύει μία από τις ακόλουθες προϋποθέσεις: α. Η αύξηση της απασχόλησης σε ποσοστό τουλάχιστον 6% παράλληλα με τη μείωση του χρόνου εργασίας κατά 12% ή σε ποσοστό 9% παράλληλα με τη μείωση του χρόνου εργασίας κατά 15%. Η πέραν του παραπάνω ποσοστού αύξηση της απασχόλησης συνεπάγεται με αυξημένα κίνητρα. β. Η μείωση του χρόνου εργασίας σύμφωνα με τις ημερομηνίες εφαρμογής του νόμου.

Τα ανωτέρω κίνητρα έχουν τη μορφή των φορολογικών κινήτρων ή των κινήτρων εξορθολογισμού και εκσυγχρονισμού για την αύξηση της παραγωγικότητας αυτών των επιχειρήσεων.

2. Με την υπουργική απόφαση της προηγούμενης παραγράφου ορίζεται και το περιεχόμενο παρόμοιων κινήτρων για την εφαρμογή του νόμου σε επιχειρήσεις του ιδιωτικού τομέα, που απασχολούν, κατά την ημερομηνία ψήφισης του νόμου λιγότερους από 20 εργαζομένους,

εφόσον είναι έντασης εργασίας, χωρίς να απαιτούνται οι προϋποθέσεις της προηγούμενης παραγράφου.

Άρθρο 6

Καταργούνται τα άρθρα 2 και 3 του ν. 2639/1998 για την ετήσια διευθέτηση του χρόνου εργασίας και τη μερική απασχόληση και το άρθρο 31 παρ. 8 του ν. 2579/1998. Με συλλογικές συμβάσεις εργασίας ή με συλλογικές συμφωνίες καθορίζεται η εφαρμογή ή όχι μερικής – προσωρινής απασχόλησης στις επιχειρήσεις, με τους περιορισμούς ότι το συνολικό ποσοστό των ελαστικών μορφών απασχόλησης σε κάθε επιχείρηση δεν θα υπερβαίνει το 10% του απασχολούμενου προσωπικού της, ότι το κατώτατο «πλαφόν» ωραρίου των μερικώς απασχολούμενων είναι 20 ώρες εβδομαδιαίως και ότι το ωρομίσθιο του μερικά απασχολούμενου θα είναι προσαυξημένο κατά 25% .

Άρθρο 7

Η ισχύς του παρόντος αρχίζει από τη δημοσίευσή του στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.

Αθήνα, 19 Ιουλίου 2000

Οι προτείνοντες βουλευτές

Κωνσταντόπουλος Νίκος
 Δαμανάκη Μαρία
 Κουβέλης Φώτης
 Λαφαζάνης Παναγιώτης
 Λεβέντης Θανάσης
 Ξηροτύρη-Αικατερίναρη Ασημίνα

